နေထွန်းနိုင်၏ အမှာ

(၁)

နိုင်ငံရေး ဆောင်းပါးတွေရေးခဲ့တဲ့ သတင်းစာဆရာဘဝ၊ ပြီးတဲ့နောက် အယ်ဒီတာ၊ အခု ပညာရပ်ဝန်းမှာ ကျင်လည်နေတဲ့ ကာလအထိ ကျွန်တော့်ဘဝတလျှောက်လုံးမှာ စာအုပ်အမှာစာ တစ်ပုဒ်ပဲ ရေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီစာအုပ်က သတင်းစာဆရာကြီး လူထုစိန်ဝင်း ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့ပြီး ၂၀၁၃ ခုနှစ်မှာ ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ "ပီကင်းဒိုင်ယာရီ" ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာ ဦးစိန်ဝင်း ကွယ်လွန်ပြီးချိန် သူ့အိမ်က စာအုပ်တွေကို ရှင်းရာကနေ ပီကင်းဒိုင်ယာရီ စာမူကြမ်းကို ပြန်ရှာတွေ့ပြီး ထုတ်နိုင်ခဲ့ကြတာပါ။ ဘဝပြောင်း "အပေါင်းသဟာ" တွေနဲ့ လွန်ဆွဲနေရတဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ ပီကင်းဒိုင်ယာရီက တစ်စုံတစ်ရာ နှီးဆော်မှု ပေးလိမ့်မယ်ပေါ့။

အခု ဆရာစိုင်းညွှန့်လွင် စာအုပ်အတွက် အမှာစာက ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် "အမှာစာ" ရေးခြင်းပါပဲ။ အမှာစာရေးပေးဖို့ ဆရာစိုင်းက ပြောတဲ့အခါ ကျွန်တော်စိတ်ထဲ "တာဝန်ကြီးလှချည့်" ဆိုတဲ့ အတွေး ချက်ချင်းပေါ်ပါတယ်။ အသက်အားဖြင့်၊ ဖြတ်သန်းမှုအားဖြင့်၊ ပေးဆပ်မှုအားဖြင့် အကွာကြီးကွာခြားလှတဲ့ ကျွန်တော့်လို လူငယ်တစ်ဦးထံက ဘာကြောင့်များ အမှာစာ လိုချင်ခဲ့ပါလိမ့်။

ဒါပေမဲ့ ပါတီတွင်းမှာတင် လူငယ်တွေကို ယုံကြည် ဦးစားပေးတတ်တဲ့ SNLD ပါတီ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ခွန်ထွန်းဦး၊ ပြီးတော့ ဆရာစိုင်းတို့လို ဦးဆောင်သူတွေရဲ့စိတ်နေစိတ်ထားကို မှန်းဆမိတဲ့အတွက် လေးစားသမှုနဲ့ အခု အမှာစာကို ရေးပါတယ်။

ဆရာ လူထုစိန်ဝင်းရဲ့ ပီကင်းဒိုင်ယာရီအတွက် အမှာစာရေးချိန်ဟာ နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်မှာ ဘဝပြောင်း "အပေါင်းသဟာ" တွေနဲ့ ဒီမိုကရေစီ လိုလားသူတွေအကြား လွန်ဆွဲနေရချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ အခုချိန်အထိလည်း လွန်ဆွဲရမှုဟာ ပြောင်းမသွားသေးပါဘူး။ ဒီမိုကရေစီ ဘက်တော်သားတွေရဲ့ အခြေအနေက လုံးပါးပါးလာရသလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ဘဝပြောင်း "အပေါင်းသဟာ" တွေ များသထက် ပိုများလာပြီး တာဝန်ယူမှု၊ တာဝန်ခံမှုကင်းမဲ့ခြင်းတွေကဖုန်းဆိုးမြေမှာမပြတ်တိုက်ခတ်နေတဲ့ လေနီကြမ်းတွေလိုပါပဲ၊ တိုင်းပြည်အနာဂတ်က မှေးမှေးလေး စိုးရိမ်ရလေ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီအခြေအနေတွေကို အခုစာအုပ်ထဲမှာလည်း ရှာတွေ့နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာစိုင်းက သူ့စာအုပ်ကို "ကျွန်တော့်အတွေး၊ ကျွန်တော့်အရေး၊ ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံ" လို့ အမည်ပေးပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ကို ဘာကြောင့် ဖတ်သင့်သလဲဆိုတဲ့ ချဉ်းကပ်မှုအတွက် တွေ့ရှိချက်သုံးခုကို အခြေခံပြီး အကျဉ်းမျှ တင်ပြလိုပါတယ်။

(၂)

ဆရာစိုင်းရဲ့ စာအုပ်မှာ အကြောင်းပြိုင် သုံးခု တွေ့ရပါတယ်။ ပထမတစ်ခုက သူ့ရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို ပြောပြတာ၊ ဒါကို ပြန်ပြီး ဆင်ခြင်ပြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်တစ်ချက်က ခရီးသွားအတွေ့အကြုံတွေကို ရေးပြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးတစ်ချက်က ခေတ်ပြိုင်နိုင်ငံရေး လေ့လာချက်တွေကို ရေးခဲ့တာဖြစ်ပြီး သူ့မူပန်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကိုလည်း ဒီအပိုင်းမှာ ဖတ်ရပါတယ်။

အကြောင်းပြိုင်သုံးခုကို အခြေခံပြီး သူ့ရဲ့ ရေးသားချက်တွေကို ဘုံထုတ်လိုက်တဲ့အခါ များသောအားဖြင့် တူညီတဲ့အချက်သုံးခုကို တွေ့ရပါတယ်။

နံပါတ်တစ်အချက်က လူသဘာဝ လေ့လာချက် ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ လူသဘာဝ လေ့လာချက်တွေမှာ ထင်ရှားတဲ့အချက်တစ်ခု ရှိပါတယ်။ အဲဒါက ကိုယ့်အတ္တကိုခွာပြီး စဉ်းစားပြောဆိုတဲ့ အချက်တစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ အတ္တကိုခွာပြီး စဉ်းစားတဲ့အတွက် ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်းအားကောင်းလာပြီး "စိတ်ရှင်းမှု" နဲ့ "ပင်ကိုရိုးဂုဏ်" ကြွတက်ခဲ့တာကို သတိပြုမိပါတယ်။ တစ်ခါ နိုင်ငံရေးအရ ဖိနှိပ်ခံခဲ့ရမှု၊ အနိုင်ကျင့်စော်ကားခံခဲ့ရမှုတွေကို ပြန်ဆင်ခြင်ပြတဲ့နေရာမှာလည်း လူ့သဘာဝအရ "ကိုယ့်အနာပဲကိုယ်ထိုးပြ"၊ "ကိုယ့်ဒုက္ခမှ ဒုက္ခ" ဆိုတဲ့ အတ္တစွဲကို ပယ်ခွာပြီး ကြုံခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံဆိုးတွေကို ဟာသလုပ်၊ အများအတွေ့အကြုံနဲ့ ဆင်ခြင်ပြီး "သော" လိုက်တာက တမင်လုပ်ပြစရာမလိုတဲ့ ပင်ကိုစိတ်ရင်း "သဘောထားကြီးမှု" ကို ပေါ်လွင်စေခဲ့ပါတယ်။

နံပါတ်နှစ်အချက်က နိုင်ငံရေးနဲ့သမိုင်းကို ချိန်ထိုးပြီး သုံးသပ်ဆင်ခြင်တာ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ရာဇဝင်တွေကို ဆင်ခြင်ပြီး ရေးသားလေ့ရှိတာကို ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့ရတာပါ။ ဒီနေရာမှာ သူ့ရဲ့ ခေတ်ပြိုင်နိုင်ငံရေး လေ့လာချက်တွေက စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံရေးနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကိုယ်ကျိုးစီးပွားတွေထက် ကျင့်ဝတ်နဲ့ သီလအရေးကြီးပုံကို အလေးထားပြောဆိုတဲ့ အချက်တွေကို ဖတ်ရပါမယ်။ ကျင့်ဝတ်နဲ့ သီလကို အခြေခံပြီး နိုင်ငံရေးမှာ ကတိသစ္စာတည်ရမယ်၊ ကိုယ်ချင်းစာတရား ထားတတ်ရမယ်၊ ကိုယ်အပေါ်စီး ရောက်နေချိန်မှာ ခွင့်လွှတ်တတ်ရမယ် စတဲ့ အချက်တွေက နောက်ထပ် တွေးဆဆင်ခြင်စရာ ဖြစ်စေပါတယ်။ ဒါ့ပြင် လူမျိုးတစ်မျိုးချင်းစီ၊ တစ်စုချင်း၊ တစ်ဖွဲ့ချင်း ချစ်စိတ်ထားတာထက် နိုင်ငံချစ်စိတ်ပိုအားကောင်းဖို့ ဆန္ဒရှိနေတဲ့ ရေးသားချက်တွေကိုလည်း သူ့ရဲ့ ခေတ်ပြိုင်နိုင်ငံရေး လေ့လာချက်တွေမှာ ဖတ်ရပါမယ်။

နံပါတ်သုံးအချက်က အနုပညာနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ ကိစ္စတွေကို မလွှတ်တမ်းထည့်သွင်း ဖော်ပြခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါတွေကို ခရီးသွားအတွေ့အကြုံဆောင်းပါးတွေနဲ့ ရှေးဖြစ်ဟောင်းပြန်ဆင်ခြင်တဲ့စာတွေမှာ တွေ့ရပါတယ်။ ဖတ်ကောင်းတယ်လို့ပဲ တိုက်ရိုက်ညွှန်းဆိုချင်ပါတယ်။ ဆရာသိန်းဖေမြင့်၊ ဆရာမြသန်းတင့်တို့ ရေးခဲ့တဲ့ ခရီးသွားစာပေတွေကို အားကျခဲ့သူ၊ နှစ်ခြိုက်ခဲ့သူ ဖြစ်တာကြောင့် အရေးကောင်းတာလည်းဖြစ်ပါမယ်။ ဂျူရီကရေစီ ယန္တရားထဲ အဆီအငေါ်မတည့်မှုတွေကို တို့ထိချိန်မှာ သိပ္ပံမောင်ဝနဲ့ ဆရာမောင်ထင်တို့ရဲ့ ရေးသားချက်တချို့ကို ပြန်ပြီး အမှတ်ရစေတဲ့ သရော်ဟန်တွေကိုလည်း တွေ့ရပါတယ်။ စာပေဗိမာန် စာပေဆု သုံးကြိမ်ရထားသူတစ်ဦး (ခေတ်သုံးစကားအရ ခေသူမဟုတ်) ရဲ့ စာရေးဟန်တွေက ဒီအပိုင်းတွေမှာ ပိုပြီးကွန့်မြူးနေတယ်လို့တောင် ဆိုနိုင်ပါတယ်။

နောက်ထပ် သတိပြုမိတဲ့ တစ်ချက်က သူ့ရဲ့ စိတ်ပူ၊ သတိပေးချက်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံရေးမှာ ကျင့်ဝတ်မရှိ၊ သီလမရှိ၊ ကတိသစ္စာမရှိတာတွေ ဖြစ်လာမှာကို စိတ်ပူတဲ့ အရေးအသားတွေ ဖတ်ရပါတယ်။ စစ်ဘက်-အရပ်ဘက် ဆက်ဆံရေးကို ဦးစားပေးရင်း အရပ်ဘက်-အရပ်ဘက် ဆက်ဆံရေး မေ့မိန်ပျောက်ကွယ်သွားမှာ၊ ဒီမိုကရေစီ လိုလားသူတွေအချင်းချင်းအကြား ကိုယ့်အချင်းချင်း ဆက်ဆံရေး မရှိတော့ဘဲ ပျောက်ဆုံးသွားနိုင်တာ ဒါတွေက သူစိုးရိမ်တဲ့အချက်တွေ ဖြစ်ပါတယ်၊ အရေးအကြီးဆုံးတစ်ခုလို့ ဆိုနိုင်တဲ့ နိုင်ငံရေးလုပ်ကြံမှုတွေ ဖြစ်လာမှာကိုလည်း သူ စိုးရိမ်ခဲ့ပါတယ်။

(၃)

ဒီစာအုပ်မှာ ပါဝင်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေအပေါ် တွေ့ရှိချက်တွေအပြင် ဝေဖန်စရာရှိမလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းဆက်ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာစိုင်းညွှန့်လွင်ဟာ စိတ်ရှင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သူရေးတဲ့စာတွေမှာ အတိုင်းသား ပေါ်လွင်ပါတယ်။ သူဟာ စာပေကိုမွေ့လျော်တဲ့ နိုင်ငံရေးသမားတစ်ဦးပါ။ နိုင်ငံရေးဟာ ညစ်ပတ်လေ့ ရှိပါတယ်။ သူလို စိတ်ရှင်းသူ နိုင်ငံရေးသမားတစ်ဦးက စိတ်မရှင်းတဲ့မြန်မာ့နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်မှာ အံဝင်ခွင်ကျ ဆီလျော်မှု ဖြစ်ပါ့မလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကပဲ သူ့အပေါ် ဝေဖန်စရာ ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ စိတ်ကျေနပ်စရာ ဖြစ်စေတာက ခွန်ထွန်းဦးနဲ့ စိုင်းညွှန့်လွင်တို့ နှစ်ဦးစလုံးကို ရှမ်းတိုင်းရင်းသား လူငယ်မျိုးဆက်တွေ၊ နောက်လူတွေက တန်ဖိုးထားကြတာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအချက်ကပဲ သူတို့ဟာ ရှမ်းပြည်နိုင်ငံရေးမှာ အမွေကောင်းထားနိုင်သူတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သတိပြုစရာပါ။ စိတ်ရှင်းတဲ့ ရှမ်းနိုင်ငံရေးသမားကြီးတွေ မြန်မာ့နိုင်ငံရေးမှာ ဘယ်လိုဆက်ဖြစ်မယ် မသိပေမဲ့ ရှမ်းပြည်အတွက်တော့ ခေါင်းဆောင်ကောင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ပြီးသားလို့ ဆိုရပါမယ်။

စာအုပ်အကြောင်း ပြန်ဆက်ပါမယ်။ ကိုယ့်အတွေး၊ ကိုယ့်အရေး၊ ကိုယ့်အတွေ့အကြုံတွေ ရေးကြတဲ့ စာအုပ်တိုင်းက စင်းလုံးချော မဖြစ်ကြပါဘူး။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ပိုဆိုးပါတယ်။ သူများမကောင်းကြောင်း၊ ကိုယ်ကောင်းကြောင်း၊ အတ္တကို အရောင်တင်ကြသူတွေ များပါတယ်။ ဆစ်ခါတလေ မူအရ၊ ယုံကြည်ချက်ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ခေတ်ဆိုးကို ဖြတ်သန်းခဲ့တာချင်းအတူတူ ကြွေလွင့်ခဲ့သူတွေကို အပြစ်ရှာ၊ အုတ်ဂူကို တံတွေးထွေးတဲ့အကျင့်ကို နှံမင်သူတွေလည်း ရှိနေတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို လူတွေရေးကြတဲ့ စာအုပ်တွေက စာပေရေးကွက်ရဲ့ နိုင်ငံရေးစာပေ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ နေရာယူနေခဲ့တာ စိတ်ပျက်စရာပါပဲ။

ဆရာစိုင်းညွှန့်လွင်ရဲ့ စာအုပ်က လူတိုင်းသဘောတွေ့စေမယ့် စင်းလုံးချော မဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် စာဖတ်သူတွေကို စိတ်ပျက်စေမယ့် စာအုပ်တွေထဲ မပါဘူးဆိုတာ အာမခံကြောင်းပြောရင်း အမှာစာ ရေးလိုက်ရပါတယ်။

နေထွန်းနိုင်

ဖေဖော်ဝါရီ ၁၄၊ ၂၀၁၉ ခုနှစ်။

မာတိကာ

- ■ ယူကရိန်း Kyiv (UKRAINE) အတွေ့အကြုံ ၂၇
- ■ ကတိသစ္စာ တည်သောအခါဝယ် ၃၅
- ■ စီယမ်ရိ (Siem Reap) ခရီးစဉ် အမှတ်တရ ၄၅
- ■ အရှာရှုခြင်း (၁) ၅၈
- ■ အရှာရှုခြင်း (၂) ၆၅
- ■ အရှာရှုခြင်း (၃) ၇၅
- ■ ကျွန်တော် နဲ့ သိုင်းလောက ၈၅
- ■ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ ၉၄
- ■ စုပေါင်းအင်အား ၁၀၀
- ■ ဟိုး . . . တုန်းက ဆန္ဒခံယူပွဲ ၁၀၆
- ■ ဟိုတုန်းက အတွေ့နဲ့ လုပ်ခဲ့တဲ့ အမေးအဖြေ ၁၁၄
- ■ ကျားမြှူနဲ့ ကျားခေါင်း ဘာကြောင့်မပေါင်းစည်းနိုင်သေးတာလဲ ၁၂၇
- ■ ရှမ်းပြည်က အလောသုံးဆယ် နိုင်ငံရေးဆွေးနွေးပွဲ ၁၃၆
- ■ ဒုတိယပင်လုံနဲ့ SNLD ၁၄၃
- ■ အရပ်ဘက် - အရပ်ဘက် ဆက်ဆံရေး ၁၅၁
- ■ မြန်မာ့နိုင်ငံရေးနှင့် အမျိုးသားပြန်လည်ရင်ကြားစေ့ရေး ၁၅၅
- ■ ချောတိုင်တက်သူများ ၁၆၄
- ■ တိုင်းရင်းသား နိုင်ငံရေးပါတီများဘာလဲ ၁၇၁
- ■ အနာဂတ် ၂၀၅၀ (Future 2050) ၁၇၈
- ■ နိုင်ငံရေး လုပ်ကြံမှုများ ၁၈၄
- ■ ရှမ်းတိုင်းရင်းသားများဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ် (SNLD) ပါတီ အတွင်းရေးမှူး စိုင်းညွှန့်လွင်အား မေးမြန်းခြင်း ၁၉၀
- ■ ကျွန်တော် နဲ့ အလွဲများ ၁၉၇
- ■ လွဲချော်နေသော စာပိုဒ်များ ၂၀၃
- ■ အမျိုးသားနိုင်ငံရေး နှင့် ပါတီနိုင်ငံရေး ၂၁၀
- ■ လိုဏ်ဂူ (Cave- Light at the end of the tunnel) ၂၁၆